

Akt trójprzymierza podpisany w Wiedniu 20 maja 1882 r.

Art. I. Wysokie strony układające się zaręczają sobie nawzajem pokój i przyjaźń oraz nie zawrą żadnych sojuszów ani też nie przyjmą żadnych zobowiązań skierowanych przeciw jednemu z ich państw.

Art. II. W wypadku jeżeli Włochy, bez wyzwania z ich stron, zostaną zaatakowane przez Francję z jakiegokolwiek powodu, dwie inne strony układające się zobowiązane będą do niesienia pomocy i wsparcia stronie napadniętej ze wszystkich sił. Taki sam obowiązek ciążyć będzie na Włochach w wypadku niewywołanej bezpośrednio napaści Francji na Niemcy.

Art. III. Jeżeli jedna bądź dwie wysokie strony układające się, bez bezpośredniego wyzwania z ich strony, zostaną napadnięte i wciągnięte w wojnę z dwoma bądź kilkoma wielkimi mocarstwami, niepodpisującymi traktatu niniejszego, wówczas jednocześnie zajdzie casus foederis dla wszystkich wysokich stron układających się.*

* *casus foederis* (czyt. kazus federis, łac. „przypadek przymierza”) – sytuacja, w której państwa są zobowiązane do udzielenia sobie pomocy

Wiek XIX w źródłach. Wybór tekstów źródłowych z propozycjami metodycznymi dla nauczycieli historii, studentów i uczniów, oprac. M. Sobańska-Bondaruk, S.B. Lenard, Warszawa: WN PWN, 1998, s. 358.

Praca z tekstem

1. Wymień państwa, które podpisały akt trójprzymierza.
2. Podaj główne postanowienia aktu trójprzymierza.
3. Wyjaśnij, czy akt trójprzymierza był zgodny czy sprzeczny z zawartymi wcześniej porozumieniami w Schönbrunn.
4. Przedstaw powody, dla których układające się trzy państwa zawarły sojusz przeciw Francji. Formułując odpowiedź, skorzystaj z wiedzy pozaźródłowej.
5. Uzasadnij twierdzenie, że autorem treści aktu trójprzymierza był Otto von Bismarck. Odwołaj się do wiedzy pozaźródłowej.